

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedou senátu Mgr. Jiřím Vaňkem jako samosoudcem ve věci

žalobkyně: [osobní údaje žalobkyně]

bytem [adresa žalovaného a žalobkyně]

zastoupené advokátem [anonymizováno] [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

proti

žalovanému: [osobní údaje žalovaného]

bytem [adresa žalovaného]

zastoupenému advokátem [anonymizováno] [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

o zaplacení 600 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 600 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 9. 4. 2016 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 254 574 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala vůči žalovanému zaplacení částky 600 000 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že účastníci jsou bývalí manželé, jejichž manželství bylo pravomocně rozvedeno dne 7. 1. 2011. Před Okresním soudem v Táboře probíhá řízení pod sp. zn. 7 C 252/2013 o

vypořádání společného jmění manželů (dále jen SJM), jehož předmětem je pouze podnik žalovaného pod IČ 45015767 a obchodní podíl žalovaného o velikosti 10 % ve společnosti Da, s.r.o. Ohledně zbylého majetku patřícího do SJM došlo k jeho vypořádání fikcí podle § 150 odst. 4 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen obč. zák.) ke dni 7. 1. 2014. Do SJM účastníků patřila též pohledávka, kterou poskytl žalovaný dle smlouvy o půjčce ze dne 18. 9. 2001 společnosti Da s.r.o. ve výši 1 500 000 Kč, která existovala ke dni 7. 1. 2014 a ohledně které došlo k tomuto dni k vypořádání účastníků tak, že podle § 150 odst. 4 obč. zák. se stala podílovým spoluvlastnictvím obou účastníků se stejnými spoluvlastnickými podíly. Koncem roku 2014 nebo začátkem roku 2015 byla předmětná půjčka žalovanému vrácena v rozsahu 1 200 000 Kč, což žalovaný žalobkyni nesdělil, celou částku si ponechal a tím se na úkor žalobkyně bezdůvodně obohatil o její podíl na pohledávce ve výši 600 000 Kč. Žalobkyně žalovaného vyzvala k zaplacení této částky, ten ale její požadavek odmítl z důvodu, že pohledávka vůči společnosti Da s.r.o. nepatřila do SJM, ale jednalo se o výlučný majetek žalovaného, což žalobkyně odmítá.

2. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že účastníci neměli ve společném jmění finanční prostředky ve výši 1 200 000 Kč, které by mohli společnosti Da, s.r.o. půjčit, jak vyplývá i ze spisu zdejšího soudu sp. zn. 7 C 252/2013 (číslo listu (dále jen č. l.) 317 p. v.). Dále uvedl (č. l. 318), že závazek žalovaného půjčit společnosti Da, s.r.o. v roce [osobní údaje žalobkyně] [číslo] částku 1 500 000 Kč byl rozhodně nad rámec přiměřených majetkových poměrů bývalých manželů (žalobkyně a žalovaného). Tento závazek přijal jen žalovaný, který sám i opatřil potřebné finanční prostředky půjčkou od třetích osob. Sama žalobkyně opakovaně v soudních řízeních, které vedla od roku 2006, nebo v nich vypovídala jako svědek, uváděla, že s manželem (žalovaným) byli nemajetní, neměli peníze na koupi nabytku, a dokonce z vlastních zdrojů nebyli schopni pokrýt ani každodenní nebo nezbytné potřeby domácnosti a rodiny (spisy sp. zn. 15 C 110/2010 o rozvod, sp. zn. 4 C 128/2010 o výživné na manželku, sp. zn. 7 C 257/2013 a sp. zn. 1 T 111/2017). Žalovaný proto činí nesporným (č. l. 318 p. v.), že v zaniklém společném jmění manželů se nenacházely prostředky, které by mohli společnosti Da, s.r.o. půjčit. Žalovaný si z uvedeného důvodu musel finanční prostředky opatřit jinde na základě půjček od třetích osob. Jediným důvodem, proč si žalovaný finanční částky půjčoval, bylo jejich poskytnutí jako půjček společnosti Da, s.r.o. na nákup zboží a provoz společnosti. Na základě smlouvy o půjčce ze dne 18. 9. 2001 půjčoval žalovaný společnosti Da, s.r.o. finanční prostředky, a to hned od vzniku společnosti v roce [osobní údaje žalobkyně] [číslo] (č. l. 319). Prostředky na půjčku společnosti Da, s.r.o. v době jejího vzniku získal žalovaný od svých rodičů manželů [příjmení], kteří mu na tento účel v roce [osobní údaje žalobkyně] [číslo] půjčili částku ve výši 1 500 000 Kč. Jednalo se přitom o výlučný závazek žalovaného, takto získané prostředky byly výlučným majetkem žalovaného, nespadaly do již zaniklého společného jmění manželů a žaloba žalobkyně je proto nedůvodná (tamtéž).

3. Nyní vydávaný rozsudek soudu I. stupně je již třetím v pořadí. Soud ve věci nejprve vydal rozsudek pro uznání, neboť žalovaný se na výzvu soudu podle § 114b odst. 1 zákona č. 99/1969 Sb., občanský soudní řád (dále jen o.s.ř.) ze dne 28. 7. 2016 (vzor 77 o.s.ř.) vydanou vzhledem k vylíčeným skutkovým okolnostem, jakož i žalobkyní předloženým listinným důkazům, nijak nevyjádřil. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 23. 2. 2017, č. j. 15 Co 12/2017-132, a dovolání žalovaného proti tomuto rozsudku odvolacího soudu bylo Nejvyšším soudem odmítnuto usnesením ze dne 1. 11. 2017, č. j. 28 Cdo 4139/2017-214. Nálezem Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2018 ve věci sp. zn. III. ÚS 3964/2017 byla všechna tato rozhodnutí obecných soudů zrušena s odůvodněním, že výzva podle § 114b o.s.ř. neměla být vydána. Druhým byl rozsudek ze dne 24. 8. 2018, č. j. 8 C 80/2016-516 (dále jen předchozí rozhodnutí) jímž soud I. stupně vyhověl žalobě z důvodů, které jsou podrobně uvedeny v jeho odůvodnění. Toto rozhodnutí bylo změněno rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 23. 2. 2017, č. j. 15 Co 402/2017-616. K dovolání žalobkyně proti tomuto rozsudku odvolacího soudu bylo

Nejvyšším soudem rozsudkem velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 9. 12. 2020, č. j. 31 Cdo 2008/2020-717, rozhodnutí odvolacího soudu zrušeno. Dovolací soud dospěl k závěru, že věci (včetně pohledávek), které jeden z manželů pořídil za trvání manželství z půjčky (ze závazkového právního vztahu) převzatého bez souhlasu druhého z manželů a přesahující míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů, jsou součástí SJM. Neřešenou otázkou zůstává, zda a jakým způsobem byla pohledávka po zániku SJM účastníků vypořádána (dohodou nebo soudním rozhodnutím), či zda ohledně pohledávky nastala zákonná domněnka vypořádání podle § 150 obč. zák. Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 27. 4. 2021, č. j. 15 Co 402/2018-741 bylo předchozí rozhodnutí zdejšího soudu zrušeno a zároveň bylo soudu I. stupně uloženo, aby se zbýval nejprve tím, zda je možno mít za spolehlivě prokázané, že žalovaný rodičům půjčenou částku 1 500 000 Kč vrátil a kdy se tak stalo a dále poskytl žalobkyni poučení podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. a vyzval ji k doplnění vyličení rozhodných skutečností a k navržení dalších důkazů k jejímu tvrzení, že částka, kterou společnost Damvel, s.r.o. vyplatila žalovanému v roce 2014, byla plněním na pohledávku náležející do zaniklého SJM účastníků.

4. Pokud jde o citaci právních předpisů, kterými se soud I. stupně řídil, ta je obsažena v plné míře v odst. 4. předchozího rozhodnutí, které bylo doručeno oběma účastníkům. Tyto právní předpisy se od předchozího rozhodnutí soudu nijak nezměnily, a proto by bylo nadbytečné jejich opětovné překopírování do tohoto rozhodnutí. Ve stručnosti lze uvést, že vzhledem k pravomocnému rozvodu manželství účastníků dne 7. 1. 2012 se řídí vypořádání nabytého majetku dle § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o. z.) ustanoveními obč. zák. (shodně rozhodnutí NS ČR ve věci sp. zn. 22 Cdo 3779/2014). Nad rámec již dříve citovaných právních předpisů lze ještě citovat i ust. § 121 o.s.ř., podle kterého není třeba dokazovat skutečnosti známé soudu z jeho činnosti. Podle § 144 obč. zák. pokud není prokázán opak, má se za to, že majetek nabytý a závazky vzniklé za trvání manželství tvoří společné jmění manželů.

5. Stejně tak je nadbytečné (vzhledem k závaznému právního názoru dovolacího a odvolacího soudu a v něm uloženým úkolům) opětovně zcela kopírovat, jaké skutečnosti má soud za prokázané včetně čísel listů a důkazů, z nichž tak plyne, a jaké skutečnosti byly v řízení nesporné. Lze proto ve stručnosti shrnout právě s odkazem podrobné odůvodnění v odst. 5 předchozím rozhodnutí, že soud má za prokázané, že účastníci řízení byli manželé, jejich manželství bylo pravomocně rozvedeno dne 7. 1. 2011. Nesporné též bylo, že pod sp. zn. 7 C 257/2013 se vedlo řízení o vypořádání zaniklého SJM účastníků a jeho předmětem byly pouze dvě majetkové hodnoty, jak je uvedla žalobkyně v žalobě a plynou i z tohoto spisu (dále jen přílohový spis), který byl celý proveden jako důkaz (č. l. 417 p. v.), a to podnik žalovaného pod IČ 45015767 a obchodní podíl žalovaného o velikosti 10 % ve společnosti Da, s.r.o. Mezi účastníky bylo nesporné (č. l. 418 p. v.), že rodiče žalovaného půjčili žalovanému částku 1 500 000 Kč dne 18. 9. 2001, a to za účelem nákupu zboží pro společnost Damvel, s.r.o., jak přímo vyplývá ze stvrzenky o uskutečněné půjčce (č. l. 343). Tuto půjčku ve výši 1 500 000 Kč potvrdil svědek [jméno] [celé jméno žalovaného], otec žalovaného (č. l. 775 p. v.), jehož výslech byl proveden v rámci doplnění dokazování uloženého odvolacím soudem. Nesporné dále mezi účastníky bylo, že byli nemajetní, ve společném jmění manželů se nenacházely finanční zdroje, které by mohli společnosti Da, s.r.o. poskytnout a že uvedená půjčka sjednaná žalovaným s jeho rodiči přesahovala majetkové poměry účastníků jako manželů (vyjádření žalovaného na č. l. 318 i na č. l. 389, žalobkyně na č. l. 353 p. v.).

6. Soud má dále za prokázané, tak jak je podrobně rozvedeno v odst. 6 předchozího rozhodnutí, že žalobkyně nevyjádřila souhlas s půjčkami žalovaného, a to nejen od rodičů žalovaného, ale i dalších, a o těchto ani nevěděla, neboť to byl žalovaný, kdo sám obstarával finanční záležitosti společnosti Da, s.r.o. (zejména vyjádření účastníků na č. l. 42 a 42 p. v. přílohového spisu (citace účastníků jsou v odst. 6. předchozího rozhodnutí), dále viz odst. IV. žaloby na vypořádání SJM, dále vyjádření žalovaného na č. l. 318 až 319, žalobkyně na č. l. 353 p. v., listiny na č. l. 343, 154).

Plyne tak ostatně i ze skutečnosti, že žalovaný byl od založení společnosti dne 18. 9. 2001 do svého odvolání z funkce dne 19. 12. 2014 (č. l. 321 a č. l. 98 přílohového spisu) jediným jednatelem společnosti Da, s.r.o., tedy jeho odpovědností bylo obchodní vedení společnosti, do kterého patří zajištění dostatečných prostředků pro chod společnosti. Pokud se žalobkyně podílela na činnosti této firmy, bylo to fakticky v pozici prodavačky či zastupující prodavačky (vyjádření účastníků na č. l. 42 a 42 p. v. a svědků na č. l. 64 – 66 v přílohovém spisu), a to do roku 2006, kdy účastníci zrušili společnou domácnost (vyjádření účastníků tamtéž a č. l. 53 přílohového spisu).

7. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že nyní projednávaný žalobní návrh byl podáván za trvání řízení o vypořádání SJM, které bylo zahájeno dne 20. 12. 2013. V něm vyšlo ze znaleckého posudku najevo (žalobkyni byl doručen dne 14. 1. 2016 – č. l. 177 p. v. přílohového spisu), že ke dni zániku SJM činil závazek společnosti Da, s.r.o. vůči žalovanému z půjčky společníka společnosti částku 1 260 000 Kč (tabulka na č. l. 158, rozvaha na č. l. 169 přílohového spisu). Žalobkyně uděluje v řízení o vypořádání SJM plnou moc [anonymizováno] [jméno] [příjmení] dne 17. 2. 2016, ten spis o vypořádání SJM studuje dne 22. 3. 2016 (č. l. 184, 185 a č. l. 191 přílohového spisu). Hned následujícího dne 23. 3. 2016 uděluje žalobkyně [příjmení] [jméno] [příjmení] plnou moc pro nyní projednávaný spor (č. l. 5 –, pohledávka 600 000 Kč s přísl.“) a dne 11. 4. 2016 [anonymizováno] [jméno] [příjmení] podává právě řešenou žalobu s odůvodněním, že nárok nelze uplatnit v rámci řízení o vypořádání SJM, neboť pohledávka z půjčky již byla vypořádána podle § 150 odst. 4 obč. zák., tedy připadla do rovnodílného podílového spoluvlastnictví účastníků. Tuto úvahu považuje soud za správnou a souladnou jak s odbornou literaturou (Švestka, J. a kol., Občanský zákoník I, Komentář, 2. vydání, Praha, C. H. Beck, 2009, str. 1011 - Podle zákonné domněnky platí ohledně movitých věcí, že se manželé vypořádali podle stavu, v jakém každý z nich věci ze společného jmění manželů pro potřebu svou, své rodiny a domácnosti výlučně jako vlastník užívá. O ostatních movitých věcech a o nemovitých věcech platí, že jsou v podílovém spoluvlastnictví a že podíly obou spoluvlastníků jsou stejné; totéž platí přiměřeně o ostatních majetkových právech, pohledávkách a závazcích manželům společných. (v dané věci se jednalo právě o pohledávku)), tak s ustálenou soudní judikaturou (NS ČR sp. zn. 22 Cdo 1192/2007 - Vypořádání společné pohledávky v režimu bezpodílového spoluvlastnictví manželů nepřichází v úvahu, pokud nebylo uplatněno ve tříleté zákonné lhůtě pro vypořádání BSM (SJM). Po uplynutí tří let od zániku BSM (SJM) může uplatnit společnou pohledávku vůči třetí osobě kterýkoliv z (bývalých) manželů, a to v režimu aktivní solidarity. Poté, co obdrží z této pohledávky plnění, bude povinen zaplatit druhému část na něj připadající.

8. Žalobkyně tedy v žalobě netvrdila, že by si žalovaný bral půjčku od svých rodičů. Její tvrzení bylo takové, že ke dni zániku manželství existovala půjčka manžela společnosti připadající do SJM (viz § 144 obč. zák.), tato se stala vzhledem k uplynutí času a právní úpravě pohledávkou podílovou, z které si žalovaný ponechal celé vyplacené plnění. Žalobkyně tvrzení o půjčce žalovaného od rodičů do podnikání totiž ani uplatnit nemohla, jak plyne z prokázaného skutkového stavu (odst. 6 tohoto rozsudku), že žalobkyně žádné půjčky společnosti nezajistovala a ani o nich nevěděla. S tvrzením o půjčce poskytnuté svými rodiči přichází poprvé do řízení až žalovaný, a to v podání ze dne 23. 4. 2018 (č. l. 319). Současně toto tvrzení prokazuje předloženým dlužním úpisem ze dne 18. 9. 2001 (č. l. 343). V tomto svém podání však není žádné tvrzení o tom, že by tato půjčka byla rodičům již splacena. Naopak uvádí, že by žalobkyně měla již v žalobě uvést původ finančních prostředků (tento jí ale přece nemohl být znám), které společnosti poskytl (č. l. 319 p. v). Sám jí rovnou nabízí toto tvrzení (šlo o půjčku od rodičů) i s důkazem (dlužní úpis), aby, když žalobkyně tvrzení žalovaného zopakuje (poprvé na č. l. 418 p. v. při jednání dne 27. 6. 2018), následně při tomtéž jednání uvedl, že půjčka již byla rodičům dávno za trvání manželství splacena (č. l. 419). K tomu měl již připraveno (a při tomtéž jednání předložil) své čestné prohlášení ze dne 25. 6. 2018 a čestné prohlášení svého otce z téhož dne (č.

l. 419 p. v.), že půjčka byla splacena. Když se pak vyjadřuje na závěr (č. l. 512), uvádí, půjčka, která byla půjčena rodiči žalovaného žalovanému, již byla splacena, a pak tedy žaloba žalobkyně nemůže být vůbec důvodná, tedy že, její“ tvrzení uplatněný nárok neprokazuje. Zde je vhodné poukázat, že když žalobkyně na č. l. 419 uvádí, své“ tvrzení, že půjčka společnosti byla z půjčky od rodičů, jedním dechem dodává, že jde o tvrzení žalovaného („což ostatně sám žalovaný ve svém vyjádření uváděl“).

9. Pokud se však vrátíme na začátek sporu, žalobkyně současně s žalobou předložila jako důkaz 3 listiny, ze kterých svůj uplatněný nárok dovodila. Jsou jimi smlouva o půjčce ze dne 18. 9. 2001, rozhodnutí jediného společníka v působnosti valné hromady ze dne 18. 9. 2001 a rozvaha společnosti Da s.r.o. za období roku 2014 (č. l. 5 p. v. – č. l. 7). Z prvních dvou uvedených listin shodně vyplývá, že se žalovaný jako fyzická osoba zavázal poskytnout společnosti Da s.r.o. hotovostní půjčku ve výši 1 500 000 Kč, a z posledně uvedeného, že ještě v roce 2014 společnost Damvel, s.r.o. evidovala jako svůj závazek půjčku společníku ve výši 1 200 000 Kč, která byla dle tvrzení žalobkyně žalovanému vrácena, „koncem roku 2014 nebo začátkem roku 2015“, a to, „v rozsahu částky 1 200 000 Kč“. Tyto důkazy ve spojení s výše uvedenými žalobními tvrzeními (odst. 1 tohoto rozsudku) tvoří podle názoru podepsaného soudu zcela určitý a srozumitelný žalobní návrh. Ostatně ani žádný z nadřízených soudů nikdy neuvedl, že by snad měl soud žalobkyni vyzývat k doplnění svých tvrzení, jak opakovaně navrhoval žalovaný. Soud mu proto i výslovně sdělil výše uvedené stanovisko, a to při jednání dne 22. 8. 2018 (č. l. 510 p. v.); shodně je uvedl již dříve ve vyjádření k ústavní stížnosti (č. l. 294). Vyličení rozhodných skutkových okolností žalobkyní bylo v dostatečném rozsahu, a protože bylo zjevné, že žalobkyně nemá a nemůže mít povědomost, jak konkrétně vznikl vklad jejího bývalého manžela (žalovaného) do společnosti Da, s.r.o. existující ke dni zániku manželství ve výši 1 260 000 Kč, když v prostředcích zaniklého SJM taková částka nikdy nebyla (č. l. 318 p. v.), nastoupila vysvětlovací povinnost žalovaného (rozhodnutí NS ČR ve věci sp. zn. 22 Cdo 883/2017). Žalovaný se jí zhostil tak, že uvedl, že šlo o půjčku od rodičů. Když žalobkyně toto jeho tvrzení zopakovala, přišel s dalším tvrzením, že půjčka byla za trvání manželství splacena a její nárok proto není důvodný. Soud toto vyjádření žalobkyně, které zopakovala po žalovaném, nepovažoval za změnu žalobních tvrzení, což je zjevné ze skutečnosti, že nevydal žádné rozhodnutí o změně žaloby.

10. Všechna tato dosud uvedená tvrzení žalovaného (o půjčce od rodičů a jejím vrácení), která žalobkyně zčásti zopakovala, však nijak nevysvětlila, jak to, že ke dni zániku manželství činil dle dvou znaleckých posudku ([anonymizováno] [příjmení] a znalkyně [příjmení] – v podrobnostech s odkazy na č. l. viz odst. 12 předchozího rozsudku) závazek společnosti Da s.r.o. vůči žalovanému z titulu půjčky společníka částku 1 200 000 Kč (přesněji 1 260 000 Kč), tak jak ve skutečnosti znělo žalobní tvrzení žalobkyně. Pokud by totiž výše uvedená tvrzení žalovaného platila, pak by společnost Da s.r.o. neměla vůči žalovanému žádný závazek z půjčky společníka ke dni zániku manželství v účetnictví evidovat, neboť dle jeho tvrzení byla jeho půjčka společnosti nejen společností vrácena žalovanému zpět, ale dokonce i on jí ještě vrátil za trvání manželství svým věřitelům (rodičům).

11. Existence půjčky žalovaného společnosti Da, s.r.o. ke dni zániku manželství však plyne nejen z výše uvedených znaleckých posudku (a v nich uvedených účetních listin), ale též z výpovědi účetní společnosti Da, s.r.o. [anonymizováno] [jméno] [příjmení], která vedla její účetnictví od roku 2006, a to po celou dobu, přes zánik manželství účastníků v roce 2011, až do vyplacení částky 1 200 000 Kč žalovanému v roce 2014. Dle její výpovědi ze dne 25. 5. 2016 byla tato částka zaúčtována jako vklad společníka na účtu č. 365 již v době, kdy přebírala účetnictví, a k dotazu, kdy si žalovaný tento vklad ze společnosti Da s.r.o. vybral zpět, uvedla, že v roce 2014. Vklad vybíral postupně, vše je v účetnictví (č. l. 26 nově připojeného spisu P ČR č. j. 128619/TČ-2015-81). V podstatě taktéž, tedy bez jakýchkoli rozporů či odlišností, znovu vypovídala na Policii ČR cca o půl roku později dne 23. 11. 2016 (č. l. 26 přílohového spisu P ČR č. j. KRPC-62455/TČ-2016-81). Znalkyně [příjmení] ve svém posudku přesně popsala pohyby na účtu

půjček společníka za dobu od 1. 1. 2011, tj. za dobu od zániku manželství účastníků ke dni 7. 1. 2011, až do dne výběru částky 1 200 000 Kč v říjnu 2014 (č. l. 185 přílohového spisu P ČR čj. KRPC -62455-14/ 2016). Ten byl takový, že ke dni 1. 1. 2011 činila půjčka společníka společnosti částku 1 260 000 Kč (shodně znalce [příjmení] ve znaleckém posudku na č. l. 158 přílohového spisu; z jeho závěrů soud vycházel též v rozsudku o vypořádání SJM) a jediný pohyb na účtu půjček společníka za uvedené období byl v roce 2012. V roce 2012 žalovaný poskytl půjčku společnosti ve výši 265 000 Kč a v průběhu téhož roku 2012 mu byla vrácena půjčka ve výši 325 000 Kč, tj. bylo mu vráceno více, než půjčil ze svých výlučných prostředků po rozvodu manželství. Co do částky 60 000 Kč, o kterou vrácení půjčky v roce 2012 převýšilo půjčku z roku 2012 (325 000 – 265 000) tedy muselo jít o prostředky, které byly půjčkou společníka společnosti již za trvání manželství. Vzhledem k tomuto jedinému obratu od rozvodu manželství do vrácení půjčky společností žalovanému činil závazek z půjčky společnosti Da, s.r.o. ke společníku, tj. k žalovanému, jak ke dni 31. 12. 2012, tak v říjnu 2014, částku 1 200 000 Kč (1 260 000 Kč bylo ke dni zániku manželství mínus 60 000 Kč, které žalovaný vybral v roce 2012 nad rámec půjčky ze svých výlučných prostředků). Částku 1 200 000 Kč byla žalovanému vyplacena na jeho osobní účet ve 4 splátkách (dne 23. 10. 2014 byla společností žalovanému vrácena částka 300 000 Kč, dne 24. 10. 2014 žalovanému vrácena částka 350 000 Kč, dne 27. 10. 2014 vrácena částka 250 000 Kč a dne 31. 10. 2014 částka 300 000 Kč – viz str. 4 posudku znalkyně [příjmení] nebo též č. l. 820). Je tedy zcela zřejmé, že pohledávka žalovaného vůči společnosti nebyla nedobytná, ilikvidní či fiktivní, ale naopak ke dni zániku manželství zde existovala hodnota pohledávky, z které se po rozvodu reálně uspokojil toliko žalovaný.

12. Vysvětlení, kde se vzal vklad společníka v částce 1 200 000 Kč ke dni zániku manželství účastníků, jehož vypořádání se žalobkyně domáhala, když dle tvrzení žalovaného měla být půjčka poskytnutá společnosti na základě smlouvy ze dne 18. 9. 2001 splacena v roce 2006, bylo ke dni vydání minulého rozhodnutí dvojí: buď ve skutečnosti v roce 2006 půjčka splacena nebyla, anebo zde byly ještě další půjčky. Soud se přiklonil k této druhé možnosti, neboť dle shodných tvrzení účastníků tito sami neměli vlastní prostředky, které by v takovéto výši společnosti sami půjčili a navíc to i žalovaný výslovně uváděl ve svém vyjádření, že peníze opatřil ještě od třetích osob (na č. l. 318), že smlouva o půjčce ze dne 18. 9. 2001 byla jen rámcovou smlouvou, na základě které byly společnosti půjčovány peníze, a to i z jiných zdrojů (zdrojem prostředků ze smlouvy o půjčce ze dne 18. 9. 2001 byla dle tvrzení žalovaného půjčka od rodičů žalovaného ve výši 1 500 000 Kč a zde žalovaný uváděl ještě jiné zdroje - č. l. 418 p. v.). Žalovaný výslovně uvedl, že tyto jiné další zdroje specifikovat nebude, avšak o jejich existenci svědčilo žalovaným předložené potvrzení o dluhu 1 200 000 Kč vůči manželům [příjmení], kteří mu tuto částku, zapůjčili na provozní výdaje společnosti Da, s.r.o., IČ: 26039371“ (č. l. 154). V souladu s touto úvahou soudu vycházející z žalovaným předložené listiny bylo i další tvrzení žalovaného, že jemu vyplacená částka 1 200 000 Kč je částkou, kterou bude muset opět vrátit svým věřitelům (č. l. 318). O tomtéž svědčilo další tvrzení žalovaného z předžalobní výzvy ze dne 30. 10. 2017 (příloha A) od žalobkyně), že žalovaný na splacení finančních prostředků půjčených společností Da s.r.o. za trvání manželství uhradil částku 600 000 Kč, a to ještě v roce 2014, a požaduje po žalobkyni zaplacení částky 300 000 Kč (toto ještě zopakoval a rozvedl v žalobě vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 24 C 240/2017 - celý spis byl nově proveden k návrhu žalobkyně jako důkaz – č. l. 776). Žalovaný dokonce i částku 600 000 Kč manželům [příjmení] zaplatil, a to dle jeho vyjádření ke dni 31. 10. 2014 (č. l. 154; správně má být ke dni 30. 10. 2014 – viz č. l. 820 p. v.), tedy právě v době, kdy mu byl splacen od 23. 10. 2014 do 31. 10. 2014 celkový vklad v částce 1 200 000 Kč. Soud proto v předchozím rozhodnutí dospěl k závěru, že existující závazek společnosti Da, s.r.o. vůči žalovanému částku 1 260 000 Kč ke dni 7. 1. 2012, byl majetkovou hodnotou patřící do SJM (odst. 12, 13), přestože žalovaný zdůrazňoval, že se jednalo o prostředky, které bude muset opět vrátit svým věřitelům (č. l. 318), které získal na provoz společnosti půjčkami, jež opatřil sám (tamtéž). Vzhledem k uvedeným důkazům považoval soud tvrzení žalovaného o půjčkách z jiných zdrojů (např. od manželů [příjmení]) za věrohodné, když závazek společnosti z půjčky vůči

žalovanému ke dni zániku manželství reálně existoval a jeho zdroj z příjmů ze SJM oba účastníci vyloučili.

13. Z tohoto důvodu soud skutečně v předchozím rozhodnutí nevěnoval větší pozornost tvrzení žalovaného o vrácení půjčky rodičům v roce 2016, neboť vycházel z žalobních tvrzení uvedených žalobkyní v žalobě, že zde existovala ke dni zániku manželství v roce 2011 pohledávka SJM vůči společnosti a tato byla koncem roku 2014 vyplacena toliko žalovanému, a o tomto žalobkyní v žalobě vylíčeném skutkovém ději (bližší okolnosti ani tvrdit nemohla vzhledem k jejímu postavení ve firmě Damvel s.r.o. jako prodavačky) svědčily výše uvedené provedené důkazy navržené a předložené účastníky. Odvolací soud nyní uložil soudu I. stupně, aby se zabýval první z uvedených možností, kde se vzal vklad společníka v částce 1 200 000 Kč ke dni zániku manželství účastníků v roce 2011, když dle tvrzení žalovaného měla být půjčka poskytnutá společnosti na základě smlouvy ze dne 18. 9. 2001 splacena v roce 2006 (tedy zda byla skutečně splacena a vrácena rodičům či nikoli).

14. Je pravdou, že žalobkyně od počátku zpochybňovala tvrzení žalovaného o splacení půjčky a upozorňovala na rozpor tohoto tvrzení s ostatními důkazy. Tímto rozporným důkazem je žádost žalovaného o vrácení půjčky ze dne 31. 12. 2013 (příloha D od žalobkyně v přílohové obálce). Dle textu této žádosti totiž žalovaný požádal společnost Damvel, s.r.o., o vrácení půjčených finančních prostředků, které jsem společnosti Da, s.r.o. poskytl na základě smlouvy o půjčce ze dne 18. 9. 2001“ Tuto žádost předložil sám žalovaný na Policii ČR v originálním znění (č. l. 47 spisu P ČR č. j. 128619/TČ-2015-81). Je zcela zjevné, že pokud by žalovanému byla již v roce 2006 vrácena půjčka finančních prostředků, které společnosti Da, s.r.o. poskytl na základě smlouvy o půjčce ze dne 18. 9. 2001, jak tvrdí, nemohl by logicky o splacení téže půjčky písemně žádat i dne 31. 12. 2013 (tedy znovu), když již byla splacena. Navíc by ani žádné takové prostředky již ve společnosti žalovaného být nemohly, neboť tyto by byly bývaly dávno vyplaceny žalovanému jako společníku a dokonce vráceny věřitelům (jeho rodičům). Žalovaný se k této listině vyjádřil tak, že ji připravil [anonymizováno] [příjmení], on ji jen podepsal a nevěnoval jí pozornost (č. l. 774 p. v.). Jeho vysvětlení tedy vyznívá tak, jakoby ani nevěděl, co podepsal, tedy že obsah jeho žádosti nevyjadřoval jeho vůli. To se však soudu jeví jako nevěrohodné za situace, když žalovaný si k výsledku na policii ohledně svého podnikání s sebou vezme 3 listiny – jedna z nich je uvedená žádost ze dne 31. 12. 2013 - a tyto policii předkládá jako zcela správné k prokázání svých tvrzení (č. l. 20 p. v. nově připojeného spisu P ČR č. j. 128619/TČ-2015-81). Je přece logické, že před jejich předáním policii se žalovaný opět seznámil s obsahem listin a tyto jí předal právě proto, že vyjadřovaly jeho vůli. Navíc to žalovaný výslovně na policii uvedl. Právě výpovědi žalovaného na policii má soud za zcela vyvrácené zpochybnění vůle žalovaného jasně a jednoznačně vyjádřené v jím podepsané listině – žádosti o vrácení půjčky ze dne 31. 12. 2013. Žalovaný dne 15. 6. 2016 na policii konkrétně vypověděl, že jím poskytnutá půjčka v roce [osobní údaje žalobkyně] [číslo] byla na rozjezd podnikání a byla ošetřena smlouvou (žalovaný současně předložil smlouvu o půjčce ze dne 18. 9. 2001 a rozhodnutí jediného společníka z 18. 9. 2001 – č. l. 46, 48 posledně uvedeného spisu P ČR). Doslova pak uvedl: „Tuto půjčku jsem si v roce 2014 nechal postupně vyplatit, a to na základě žádosti ze dne 31. 12. 2013“ (č. l. 20 p. v. tamtéž). Tedy opět, pokud žalovaný výslovně uvádí, že si právě tuto půjčku z roku [osobní údaje žalobkyně] [číslo] nechal vyplatit až v roce 2014, není logicky možné, aby mu byla vyplacena již v roce 2006, neboť ve společnosti by nebyly prostředky na její vyplacení. Není to tedy tak, jak tvrdí žalovaný, že by zde byl jeden osamocený důkaz (žádost o splacení půjčky), který by vyvracel jeho tvrzení o vrácení půjčky již v roce 2006, ale toto jeho tvrzení vyvrací i jeho vlastní osobní ústní výpověď před Policií ČR. Pro úplnost pak lze dodat, že i když určitý úkon připravuje advokát, řídí se pokyny klienta (§ 16 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii), tedy na žalovaném záviselo, co bude obsahem této listiny a byl to též on, kdo podpisem stvrdil její obsah.

15. Po opětovném přezkoumání a zvážení účetních dokladů předložených žalovaným musí soud revidovat svůj závěr z odst. 9. předchozího rozhodnutí, že z objemu žalovanému vrácených prostředků mohl splatit svůj dluh vůči rodičům. Soud totiž provedl prostý součet dokladů předložených žalovaným o vrácených půjčkách, které byly ze dne 31. 12. 2004 a 30. 11. 2005 a 31. 12. 2005 (č. l. 492, 495, 496). Jak však v tomtéž odstavci dovodil, mezi společností a žalovaným docházelo k opakovaně k půjčkám a k vrácení půjček a opět k půjčení peněz společnosti a k jejich vrácení, jak plyne z provedených důkazů (v podrobnostech s odkazem na konkrétní obsah důkazů včetně č. l. viz uvedený odstavec 9. předchozího rozhodnutí). Pak ale prostředky, které si žalovaný ze společnosti vrátil ke dni 31. 12. 2004, vzhledem k výše uvedenému závěru o oběhu prostředků mezi žalovaným a jeho společností, opět společnosti půjčil, tedy prostředky, které byly žalovanému vráceny v listopadu a prosinci roku 2005, byly těmi samými prostředky, které si vyplatil na konci roku 2004, neboť se obvyklým způsobem opětovnou půjčkou opět staly vkladem společníka. Částky vrácených vkladů tedy nelze počítat jako celkový příjem žalovaného, neboť šlo o oběžné prostředky, jak to žalovaný sám uváděl s tím, že smlouva o půjčce byla jen rámcovou smlouvou (č. l. 418 p. v.) a plyne z dříve uvedených důkazů. Je též nelogické, že by si žalovaný na konci roku 2004 vyplácel peníze ve výši 650 000 Kč z důvodu, aby vrátil půjčku rodičům, neboť peníze potřebovali, protože kupovali dům v [obec], jak tvrdil (č. l. 744), když dle jím předložené kupní smlouvy došlo ke koupi domu až o více než rok a půl později (dne 2. 8. 2016 - č. l. 810 p. v.).

16. Toto posledně uvedené tvrzení žalovaného o důvodu vrácení částky rodičům zopakoval ve své výpovědi otec žalovaného [jméno] [celé jméno žalovaného] (č. l. 775 p. v.). Uvedl, že si vzpomíná na to, že chalupa v [obec] se platila z prostředků, které jím vrátil žalovaný, což bylo 1 500 000 Kč, ale stála asi 1 800 000 Kč nebo 2 mil. Kč, a to, co bylo navíc, takto doplácel děda. Jak již bylo účastníkům výslovně podrobně sděleno (č. l. 798), soudu byla známa z jeho úřední činnosti ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 8 C 81/2020 výpověď téhož svědka, který ohledně téhož domu dne 3. 9. 2020 vypověděl: „Úvěr jsem si nebral. Tchán prodal chatu v [obec], prodal i byt v [obec] a valnou část financoval tchán. Ten tchán prostě chtěl někam jezdit, když prodali [obec], tak se koupilo tohle. Pak jsme to užívali my jako rodina tedy i tchán. Tchýně už byla dost nemocná, ta sem tolik nejezdila a bydleli u nás ve [obec]“ Jak již bylo též soudem účastníkům sděleno, nynější výpověď svědka považuje soud za rozpornou s jeho dřívější výpovědí, neboť v ní uvedl, že koupi domu v [obec] financoval z valné části tchán po prodeji dvou jiných nemovitostí (v [obec] a v [obec]), zatímco nyní ve své výpovědi uvedl, že tchán jen doplácel částku nad 1,5 mil. Kč a koupě byla z podstatné části financována z vrácené půjčky od žalovaného. Žalovaný se k sdělení soudu vyjádřil tak, že trvá na současné výpovědi svědka (č. l. 802 p. v.). Je avšak zřejmé, že pokud svědek dříve uvedl, že z podstatné části koupi domu financoval tchán, a to po prodeji dvou jiných konkrétních nemovitých věcí (je tedy logické, že měl dostatek prostředků) a byl to on, kdo nemovitost chtěl užívat (chtěl někam jezdit) poté, co dříve vlastněné nemovité věci prodal, nemohl tutéž nemovitost z podstatné části financovat svědek (z prostředků vrácených žalovaným). Výpověď svědka [jméno] [celé jméno žalovaného] v řízení sp. zn. 8 C 81/2020 soud hodnotí jako zcela spontánní, tato jím byla učiněna na místě samém v [obec], kde si svědek jistě dobře oživil skutkové okolnosti, soud jí v uvedeném řízení hodnotil jako věrohodnou a vycházel z ní při svém rozhodování. Naproti tomu výpověď uvedeného svědka v tomto řízení působila na soud naučeným dojmem, tak, jakoby svědek uvedl jen to, co mu bylo řečeno, a nic dalšího uvádět nechtěl, což se týkalo i jeho výpovědi o daru žalovanému. Vzhledem k tomu, že ze dvou protikladných tvrzení nemohou být obě pravdivá (dům buď z podstatné části financoval tchán z prodeje 2 nemovitostí, anebo svědek z vrácené půjčky od žalovaného), hodnotí nynější výpověď uvedeného svědka soud jako nevěrohodnou, a to ovlivněnou předmětem nyní vedeného řízení a vedenou snahou vypovídat shodně se svým synem. Vyvrácení důvodu vrácení půjčky logicky vyvrací vrácení samotné. Vzhledem ke shora uvedenému považuje soud za nevěrohodná i písemná čestná prohlášení sepsaná žalovaným a jeho

otcem týž den, podle kterých žalovaný vrátil půjčku svým rodičům nejpozději začátkem roku 2006.

17. K hodnocení věrohodnosti je třeba dále uvést, že vzhledem k celé řadě rozporných tvrzení uváděných žalovaným, a to rozpornými jak s jeho dřívějšími tvrzeními, tak rozpornými s ostatními provedenými důkazy, považuje soud za nevěrohodnou i jeho výpověď. Zásadní rozpory v tvrzeních žalovaného uváděl soud již v odst. 14 tohoto rozsudku (tataž půjčka nemůže být opětovně vrácena), ale týkají se i jeho dalších tvrzení. Konkrétně žalovaný dne 8. 7. 2021 uvedl, že půjčka od [anonymizováno] vůbec nesouvisela s jeho firmou (č. l. 774 p. v.). Přitom je však z listinných důkazů prokázáno, že žalovaný posílal peníze [anonymizováno] právě v těsné časové souvislosti s výběrem svého vkladu ve společnosti na konci října 2014 (viz odst. 12 tohoto rozsudku) a výslovně dále uvedl v písemném uznání dluhu z 1. 11. 2014, že vrácené prostředky mu byly [anonymizováno] zapůjčeny na provozní výdaje společnosti Da, s.r.o. včetně IČ této společnosti (č. l. 154). Totéž jeho sdělení je uvedeno i v jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků (č. l. 149), kdy jako důvodu vzniku půjčky ve výši 600 000 Kč od manželů [příjmení] uvedl, „ podnikání“. Jeho tvrzení při jednání dne 8. 7. 2021, že půjčka vůbec nesouvisela s podnikáním, vyvrací i výpověď [jméno] [příjmení]. Ta uvedla, že jí žalovaný říkal, že potřebuje půjčku v souvislosti s podnikáním (č. l. 860 p. v.), což je v souladu s uvedenými listinnými důkazy vyhotovenými žalovaným.

18. I další tvrzení žalovaného při jednání dne 8. 7. 2021, že není jeho email [email], je vyvráceno provedenými důkazy. Podle § 135 o.s.ř. je soud vázán rozhodnutím příslušných orgánů, že byl spáchán trestný čin, a kdo jej spáchal. Podepsaný soud je tedy v dané věci vázán tím, že syn žalovaného [celé jméno žalovaného] neoprávněně získal heslo, k emailové schránce [email] oprávněného uživatele této schránky [celé jméno žalovaného], [datum narození]“, jak byl tímto skutkem pravomocně uznán vinným rozsudkem zdejšího soudu čj. 1T 11/2017 – 912. Sám žalovaný přitom při hlavním líčení dne 7. 2. 2018 ve věci zneužití právě této emailové adresy uvedl, že jí má asi 25 let a má v ní, mimo jiné, i osobní rodinnou komunikaci (viz příloha F) od žalobkyně). V účetních dokladech předložených synem žalovaného [jméno] [celé jméno žalovaného] se nachází i další komunikace žalovaného, než jen s prodejcem vozu Peugeot, jak jí předložila žalobkyně (příloha G)), ale např. i dopis jeho účetní [anonymizováno] [jméno] [příjmení] žalovanému na tuto emailovou adresu týkající se vratky DPH společnosti Damvel JH, s.r.o. ze dne 26. 10. 2015. Právě výše uvedená emailová adresa žalovaného je uvedena i v závazné objednávce nového vozu [číslo] ze dne 5. 3. 2011 vystavené prodejcem vozidel Peugeot pro společnost Da s.r.o., což navazuje právě na výše uvedenou emailovou korespondenci s tímto prodejcem předloženou žalobkyní. Ze všech shora uvedených důvodů dospívá soud k závěru, že tvrzení žalovaného není pravdivé.

19. Za další obdobně nevěrohodné tvrzení považuje soud nové tvrzení žalovaného, které uvedl také při jednání dne 8. 7. 2021, že v roce 2004 dostal dar do podnikání ve výši 2 000 000 Kč od rodičů. Toto tvrzení žalovaný uvedl až poté, co ve svém doplňujícím výsledku k dotazu soudu, o jaké se jednalo prostředky, které si vyplatil ve výši 1 200 000 Kč nejprve zcela zřetelně a jednoznačně uvedl, že to byly prostředky z půjčky od [anonymizováno], které získal po rozvodu. V tu chvíli k němu začal bez vyzvání tiše mluvit jeho zástupce, který byl soudem napomenut, aby nemluvil k žalovanému, když je žalovaný tázán a radit mu, jak odpovídat na již položenou otázku. Žalovaný následně uvedl, že částka 1 200 000 Kč, kterou si vyplatil, byl dar od rodičů z roku 2004 či 2005 (č. l. 774 p. v.). Tato změna tvrzení žalovaného přímo při jednání soudu v jednacím síni po zásahu zástupce žalovaného, tak jak soud vnímal výpověď žalovaného z hlediska zásady ústnosti a bezprostřednosti, se jevila jako velmi nevěrohodná. Svě nové tvrzení dále upřesnil tak, že to byl dar z roku 2004, a že si vyplacené peníze ponechal, neboť byly jeho. Dále výslovně uvedl, že, „ prostředky, které jsem si vyplatil v roce 2014 na základě žádosti o vrácení půjčky z 31. 12. 2013, byly mými výlučnými prostředky, a proto jsem si je zcela nechal.“ To je však znevěrohodněno poukázáním částky 600 000 Kč žalovaným manželům [příjmení] v bezprostřední časové

souvislosti s vrácením půjčky žalovanému společností Da s.r.o., jak plyne z výpisu z účtu žalovaného ze dne 30. 10. 2014 (č. l. 820 p. v.), a to ve spojení s uznáním dluhu ze dne 1. 11. 2014, kde uvádí, že vrácením částky 600 000 Kč manželům [příjmení] splatil polovinu dluhu ze zápůjčky do jeho podnikání (viz odstavec 17 rozsudku). Jeho tvrzení dále znevěrohodňuje i nově provedený důkaz spisem zdejšího soudu sp. zn. 24 C 240/2017. V něm žalovaný (jako žalobce) po žalobkyni (jako žalované) požadoval zaplacení částky 300 000 Kč právě s odůvodněním, že výše uvedenou platbou 600 000 Kč zaplatil půjčku, která vznikla za trvání manželství (č. l. 5: „uhradil věřitelům částku ve výši 600 000 Kč, čímž sám zcela uhradil půjčku přijatou za trvání manželství žalobce a žalované“; „300 000 Kč představující 1/2 žalobcem uhrazené částky na závazek vzniklý za trvání SJM“; „na závazky vzniklé za trvání SJM věřitelům doposud vůbec ničeho neuhradila“; č. l. 6: „žalovaná ničeho doposud nenahradila ani žalobci na plnění uhrazení dluhu vzniklého za trvání SJM, ani samotným věřitelům“). Veškerá tato předchozí tvrzení žalovaného vyvrací jeho nynější tvrzení uvedená při jednání dne 8. 7. 2021, že půjčka od manželů [příjmení] byla až po rozvodu manželství a nikoli od podnikání (č. l. 774 p. v.). Žalovaný se k rozporu v jeho tvrzeních opět vyjádřil tak, jakoby podaná žaloba ve věci sp. zn. 24 C 240/2017 nevyjadřovala jeho vůli, ale jeho právního zástupce („Na to byste se měla zeptat mého advokáta, proč to bylo takto napsáno.“ – č. l. 775). I zde je třeba zopakovat, že advokát se řídí pokyny klienta (odst. 14 tohoto rozsudku), tedy není to advokát, kdo uvádí skutkové okolnosti, ale sepisuje je dle jejich vylíčení klientem. Když chtěla zástupkyně žalobkyně dále konfrontovat žalovaného s jeho dřívějšími vyjádřeními ohledně vrácení částky, uvedl, že už o tom nechce mluvit (tamtéž), což potvrzuje nevěrohodnost jeho tvrzení, neboť je zjevné, že se žalovaný vyhybal odpovědi.

20. Lze se ztotožnit s žalobkyní, že celé toto nové tvrzení o daru působí značně nevěrohodně i z důvodu, že veškerá dosavadní tvrzení žalovaného za dobu několika let, a to jak v tomto řízení, tak i v jiných soudních řízeních, byla vždy jen a pouze taková, že na provoz podniku Damvel s.r.o. si žalovaný bral půjčky. Takto uvedl již v řízení o vypořádání SJM ve věci vedené pod sp. zn. 7 C 257/2013, že úvěr pro své vlastní podnikání si nikdy nebral a, „jen jsem měl nějaké půjčky, například od rodičů“ (č. l. 43 uvedeného spisu). Za celé řízení o vypořádání SJM, tj. za období od 20. 12. 2013 do 7. 1. 2017, žalovaný vůbec nic neuvedl o jakémkoli daru od svých rodičů. I v nyní probíhajícím řízení žalovaný soustavně uváděl, že prostředky do podnikání získával z půjček, a to např. na č. l. 318: „žalovaný sám i opatřil potřebné finanční prostředky půjčkou od třetích osob“; „jediným důvodem, proč si žalovaný finanční částky mimořádně výše půjčoval, bylo jejich poskytnutí jako půjček společnosti DAMVEL s.r.o. na nákup zboží a provoz společnosti“; na č. l. 318 p. v.: „žalovaný činí nesporným, že se v zaniklém společném jmění manželů žalobkyně a žalovaného nenacházely prostředky, které by mohl společnosti Da s.r.o. půjčit. Z uvedeného důvodu si musel žalovaný finanční prostředky opatřit jinde, na základě půjček od třetích osob; na č. l. 489: „u jednočlenných společností s ručením omezeným je obvyklou praxí, že společník v době nedostatku financí společností částky půjčuje a tato mu je při nabytí prostředků společností vrácena“; na č. l. 489 p. v.: „žalovaný disponoval hotovostí, kterou mohl použít na splacení půjčky, kterou mu za účelem financování společnosti Da s.r.o. poskytli věřitelé“ atd. Až do dne 8. 7. 2021, kdy žalovaný uvádí i další výše uvedená nepravdivá tvrzení, nikdy a nikde žádný dar od rodičů do podnikání neuvedl.

21. Tvrzení o daru od rodičů v roce 2004 vyvrací i rozvaha z veřejně přístupné sbírky listin obchodního rejstříku ohledně společnosti Da, s.r.o., jak na ní žalovaný opětovně odkazoval a sám z ní výpisy předložil. Podle zveřejněné rozvahy z roku 2004 činil závazek společnosti ke společníkovi za minulé období (tj. za rok 2003) částku 1 297 000 Kč a za běžné účetní období (tj. za rok 2004) částku 1 407 000 Kč. Současné tvrzení žalovaného je takové, že v roce 2004 zde byl jednak vklad společníka do společnosti Da, s.r.o. z půjčky od rodičů z roku [osobní údaje žalobkyně] [číslo], a dále současně i z daru od rodičů (jak uvádí, dar byl proto, že peníze do podnikání potřeboval – č. l. 775). Pak by se ale logicky při spojení vkladů, když žalovaný dle jeho

tvrzení v roce 2004 peníze do podnikání potřeboval a tedy je vložil do společnosti, měl pohybovat celkový závazek společnosti vůči společníkovi v částce okolo 3 500 000 Kč (hotovostní půjčka od rodičů do podnikání 1 500 000 Kč ve spojení s darem od rodičů do podnikání ve výši 2 000 000 Kč; žalovaný uvádí, že pro svoji osobní potřebu si z daru ponechal jen částku v řádu jednotek procent – třeba na sekačku, č. l. 775). Z výše uvedené rozvahy z roku 2004 má však soud za prokázané, že částka závazku společnosti Da s.r.o. vůči žalovanému jako společníkovi odpovídala stále v podstatě výši tvrzené půjčky od rodičů (tj. bez jakékoli daru). Jak již bylo uvedeno výše (odst. 16), výpověď svědka [jméno] [celé jméno žalovaného] ani v této otázce nepůsobila věrohodně, ale naopak tak, že jen potvrdil údaje tvrzené jeho synem a nic dalšího uvádět nechtěl.

22. Soud se ztotožňuje i s další námitkou žalobkyně, že tvrzení o daru rodičů žalovanému je nepřipustné z důvodu koncentrace řízení ke dni 27. 6. 2018 (č. l. 419). Žalovaný toto své nové tvrzení přeci k uvedenému dni musel vědět, když k daru mělo dojít v roce 2004. Současně bylo zcela zjevné, že jde o pro věc podstatné tvrzení, když předmětem řízení byla a je právě půjčka žalovaného do společnosti, kterou si vyplatil v roce 2014, a podle jeho současného tvrzení byly tyto peníze právě z daru od rodičů (č. l. 774 p. v.). K novému tvrzení o daru od rodičů proto v nynějším rozhodnutí nelze přihlížet ani z tohoto důvodu.

23. Stručný závěr o skutkovém stavu plynoucí z výše uvedených důkazů je takový, že ke dni zániku manželství účastníků existoval závazek společnosti Da, s.r.o. vůči žalovanému z půjčky, a to ve výši 1 260 000 Kč. Účastníci společný majetek, ze kterého by mohli poskytnout tuto půjčku společnosti Da, s.r.o., neměli. V řízení bylo vyvráceno tvrzení žalovaného, že by dostal v roce 2004 dar od rodičů, tedy půjčka nemohla pocházet z tohoto zdroje. Zdrojem půjčky poskytnuté žalovaným společnosti proto byla půjčka převzatá bez vědomí a souhlasu žalobkyně (žalovaný vždy hovořil jen o půjčkách), a to buď od manželů [příjmení], anebo z jiných zdrojů. Tyto jiné zdroje znamenají podle nynějších tvrzení žalovaného půjčku od manželů [příjmení] (viz vyjádření žalovaného na č. l. 802 p. v. - jiná půjčka než od rodičů nebo od [anonymizováno] nebyla). V každém z těchto případů však platí stanovisko velkého senátu Nejvyššího soudu vydané v této věci (č. l. 722), že na peníze nabyté z půjčky se nevztahuje žádná z výjimek uvedených v § 143 odst. 1 písm. a) obč. zák., a proto tvořily součást SJM, a tedy i to, co za ně manžel získal (včetně pohledávek), je součástí SJM.

24. Soud v dané věci provedl veškeré navržené důkazy, a to včetně kompletního účetnictví, které je kompletní jen ve smyslu, že žádné jiné další účetní doklady neexistují (viz výpověď svědka [jméno] [celé jméno žalovaného] na č. l. 861 p. v.), nikoli že by se jednalo o úplné (veškeré) účetnictví společnosti Da, s.r.o. od počátku založení této společnosti (září [osobní údaje žalobkyně] [číslo]) do doby, kdy byla vyplacena částka 1 200 000 Kč žalovanému (říjen 2014), což by pro rozhodnutí bylo ideální. Je zjevné, že na úplnost důkazů má vliv skutečnost, že od rozhodných událostí uplynula celá řada let (od půjčky rodičů žalovaného dokonce více než 20 let). I po provedení veškerých důkazů je zde stále skupina výše podrobně uvedených důkazů, která svědčí, že částka vyplacená žalovanému společností Da, s.r.o. v roce 2014 měla svůj zdroj v půjčce od [anonymizováno] poskytnuté žalovanému za trvání manželství (zejména vrácení částky 600 000 Kč žalovaným manželům [příjmení] a jeho tvrzení v žalobě sp. zn. 24 C 240/2017 – viz odst. 12), naopak jiná skupina důkazů svědčí, že tyto prostředky měly svůj zdroj v půjčce od rodičů žalovaného (zejména žádost žalovaného o výplatu částky a jeho výpověď žalovaného na policii - viz odst. 14). Rozporná jednání žalovaného, který vlastně jako jediný mohl přesně objasnit zdroj této částky, když byl v celém výše uvedeném rozhodném období (září [osobní údaje žalobkyně] [číslo] až říjen 2014) jediným jednatelem společnosti Da, s.r.o., se nepodařila odstranit ani jeho výsledkem (č. l. 774). Tento naopak přinesl ještě více rozporů a působil zcela nevěrohodně (odst. 16 až odst. 20 tohoto rozsudku). Výše uvedená tvrzení žalovaného při porovnání s jím podepsanými listinami (uznání dluhu do podnikání [anonymizováno], žádost o vrácení půjčky z roku [osobní údaje žalobkyně] [číslo]) a jeho dalšími tvrzeními v jiných výše

uvedených řízeních (7 C 257/2013, 24 C 240/2017, 1 T 11/2017) jsou natolik odporující si a tedy nevěrohodné, že nelze přijmout žádný absolutně jednoznačně prokázaný závěr, který by z nich bylo možno vyvodit. Vzhledem k tomu, že je právně irelevantní (je to úplně jedno), od jakého věřitele měl žalovaný peníze, které transformoval do půjčky existující ke dni zániku manželství ve výši 1 260 000 Kč, jak na její vyplacení toliko žalovanému co do částky 1 200 000 Kč poukázala žalobkyně v žalobě, je za dané situace neúčelné se těmito rozpory dále zabývat. Z provedeného dokazování, kterým byly vyčerpány všechny důkazní návrhy, lze totiž učinit bezpečný závěr, že částka ve výši 1 200 000 Kč, kterou si žalovaný vyplatil ze společnosti Da, s.r.o. jako vrácení půjčky společníkovi, patřila z důvodu zákonné domněnky do podílového spoluvlastnictví účastníků tím, že uplynula lhůta 3 let od zániku manželství dne 7. 1. 2011, kdy právě tato pohledávka patřila do SJM, neboť se jednalo o pohledávku nabytou žalovaným z jím výlučně sjednané půjčky přesahující rámec SJM.

25. Pokud by měl soud přeci jen nad rámec výše uvedeného odůvodnění uvést, k jakému skutkovému ději se kloní, pak má za to, že se jednalo o prostředky z půjčky od rodičů žalovaného, neboť toto tvrzení žalovaného je jeho prvotním tvrzením ohledně půjček do společnosti Damvel, s. r. o., které uvedl již při jednání dne 7. 7. 2014 (č. l. 43 spisu sp. zn. 7 C 257/2013 o vypořádání SJM účastníků). Tvrzení o další půjčce od [anonymizováno] je nevěrohodné z důvodu, že žalovaný rozporně jednou uvádí, že byla do podnikání (č. l. 154), jindy naopak, že do podnikání nepatřila, vůbec nesouvisela s jeho firmou, byla na opravu domu (č. l. 774 p. v.). Existenci této další půjčky vyvrací výpověď účetní společnosti Da, s.r.o. [anonymizováno] [jméno] [příjmení], neboť podle ní byla půjčka společníka společnosti evidována již v roce 2006, kdy začala vést účetnictví, a to až do jejího vyplacení v roce 2014 (podrobněji odst. 11 tohoto rozsudku), z čehož logicky plyne, že to nemohly být prostředky od [anonymizováno], neboť ti se s žalovaným seznámili až v roce 2011 (č. l. 861). Tvrzení o další půjčce do podnikání společnosti Damvel s. r. o. po rozvodu manželství žalovaného v roce 2012, které uvádí toliko svědkyně [příjmení] (č. l. 860 p. v.; žalovaný půjčku do podnikání od [anonymizováno] popírá – č. l. 774 p. v.), je vyvráceno i posudkem znalkyně [příjmení], která v něm uvedla detaily pohybu na účtu půjček společníka za dobu od rozvodu manželství účastníků do vyplacení částky 1 200 000 Kč (viz odst. 11 tohoto rozsudku). Z něj vyplývá, že na účtu půjček vůči společníku nedošlo k navýšení o další částku 1 200 000 Kč (tj. na celkovou částku 2 400 000 Kč), jak by tomu bylo, pokud by [anonymizováno] skutečně tuto částku půjčili žalovanému, aby jí vložil jako půjčku do své společnosti. Žalobcem zadaný příkaz k úhradě na převodu částky 600 000 Kč [anonymizováno] pak lze vysvětlit jako účelový převod prostředků, aby se žalovaný v pozici žalobce mohl v jiném řízení domáhat zaplacení částky 300 000 Kč s tvrzením, že zaplatil společný dluh 600 000 Kč, jak k tomu podle jeho tvrzení skutečně došlo. Soud má na mysli řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 24 C 240/2017, kde byla podána žaloba žalovaným – v postavení žalobce – právě s tímto tvrzením, avšak v průběhu řízení byla žalovaným vzata zcela zpět. Jde samozřejmě jen o možné vysvětlení existujících rozporů vycházející toliko z uvedených indicí a nad rámec odůvodnění, kdy je třeba znovu zdůraznit, že žalovaný vždy o prostředcích vložených do společnosti mluvil jako o prostředcích získaných z půjčky (viz odst. 20 tohoto rozsudku) a ať už to byly půjčky od jakékoli osoby, tvořila následná půjčka žalovaného společnosti Da, s.r.o. pohledávku vůči společnosti patřící do SJM (NS ČR na č. l. 722) a tedy potažmo po uplynutí 3 let pohledávku patřící do podílového spoluvlastnictví účastníků.

26. V dalším lze opět zcela odkázat na předchozí rozsudek zdejšího soudu, který byl doručen oběma účastníkům, a to zejména na odst. 13 předchozího rozhodnutí. Lze jen ve stručnosti zopakovat, že přisvojením částky 1 200 000 Kč od společnosti Da, s.r.o. v plném rozsahu došlo na straně žalovaného co do částky 600 000 Kč k jeho bezdůvodnému obohacení na úkor žalobkyně jako rovnodílného spoluvlastníka, neboť v této výši získal plnění od společnosti Da, s.r.o. bez právního důvodu. Pohledávka existující ke dni zániku manželství ve výši 1 260 000 Kč

nebyla vypořádána ani dohodou, ani soudním rozhodnutím, a proto nastala zákonná domněnka vypořádání podle § 150 odst. 4 obč. zák., tedy že každý z bývalých manželů ji nabyl do svého podílového spoluvlastnictví a podíly obou spoluvlastníků jsou stejné. Žalovaný porušil svoji povinnost zaplatit po přijetí plnění z pohledávky žalobkyni část pohledávky na ni připadající (NS ČR sp. zn. 22 Cdo 1192/2007). Vzhledem k okamžiku vzniku rovnodílného podílového spoluvlastnictví účastníků k nevypořádané pohledávce ke dni 7. 1. 2014, jakož i okamžiku získání majetkového prospěchu žalovaným v říjnu 2014, se povinnost vrátit bezdůvodné obohacení žalovaným řídí v předchozím rozhodnutí citovaným § 2991 odst. 1 o. z. To ukládá obohacenému vydat ochuzenému, oč se bezdůvodně obohatil, a protože tak žalovaný neučinil ani na předžalobní výzvu žalobkyně, uložil mu soud tuto povinnost tímto rozsudkem. Soud považuje za důvodný též nárok na zákonné úroky z prodlení, a to ode dne 9. 4. 2016, jak žalobkyně v žalobě požaduje, neboť podle výzvy ze dne 29. 3. 2016 (č. 1. 8 spisu) žalobkyně vyzvala žalovaného, aby jí zaplatil částku 600 000 Kč do 8. 4. 2016, což neučinil. Nárok na zákonné úroky z prodlení plyne z § 1970 o. z., a výše zákonných úroků, s kterou je žalobní návrh v souladu, z nařízení vlády č. 351/2013 Sb.

27. K dříve žalovaným vzneseným námitkám promlčení, kompenzační námitce či rozporu s dobrými mravy se soud podrobně vyjadřoval v předchozím rozsudku (odst. 14, 16, 17 předchozího rozhodnutí). Ani odvolací či dovolací soud jim za pravdu nedal, žalovaný je v této fázi řízení již ani nezmněl, a proto má soud za plně dostačující odkázat na výše uvedené odůvodnění (překopírovávání těchto odstavců, které jsou účastníkům známy, do nynějšího rozsudku, by vedlo jen ke zbytečnému prodlužování rozsudku).

28. Pro úplnost soud uvádí, že z výsledků [jméno] [celé jméno žalovaného] a [celé jméno žalovaného] soud žádné zásadní poznatky důležité pro toto rozhodnutí ve věci samé nezískal, stejně tak ani z celé řady dalších listin předložených účastníky nebo tvořících předložené „kompletní“ účetnictví (jde o tisíce listin - faktury za jednotlivé dodané či odebrané zboží, smlouvy s dodavateli energií, listiny týkající se pracovněprávních vztahů zaměstnanců společnosti Da, s.r.o., atd. atd.), a proto je soud v odůvodnění nezmiňuje.

29. O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal zcela úspěšné žalobkyni náhradu vynaložených nákladů řízení, a to za zaplacený soudní poplatek spojený s podáním žaloby náhradu ve výši 10 000 Kč a dále náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená podle § 6 odst. 1, 7 a 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve výši 10 700 Kč za každý z osmnácti úkonů právní služby - převzetí a příprava, předžalobní upomínka, podání žaloby, vyjádření k odvolání žalovaného, účast u jednání před odvolacím soudem dne 2. 2. 2017 a dne 23. 2. 2017, vyjádření k dovolání (vyúčtované úkony učiněné [anonymizováno] [jméno] [příjmení]), replika na vyjádření žalovaného ve věci samé, účast u jednání před soudem prvního stupně dne 27. 6. 2018 (zde se jedná o dva úkony, neboť jednání přesáhlo 2 hodiny) a dne 22. 8. 2018, vyjádření k odvolání žalovaného, účast u jednání před odvolacím soudem dne 19. 2. 2019, sepis dovolání, účast u jednání před soudem prvního stupně dne 8. 7. 2021, vyjádření ze dne 21. 7. 2021, účast u jednání dne 26. 8. 2021 a dne 30. 9. 2021, tj. 192 600 Kč, a paušální náhrada výdajů stanovená dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky v částce 300 Kč za každý z těchto osmnácti úkonů právní služby, tj. 5 400 Kč. Za písemnou přípravu závěrečné řeči, kterou žalobkyně předložila při jednání dne 30. 9. 2021, soud odměnu nepřiznal, neboť takový úkon se v § 11 advokátního tarifu nenachází. Advokátu bylo dále přiznáno DPH ve výši 21 % dle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř. stanovené ze základu v částce 198 000 Kč, tedy v částce 41 580 Kč a dále jízdné advokáta z [obec] k procesnímu soudu a zpět ve výši 249 Kč za každou z výše uvedených šesti cest k soudu od 27. 6. 2018 do 30. 9. 2021 dle předložených jízdenek (celodenní region Středočeský), tj. jízdné ve výši 1 494 Kč. S připočtením výše uvedeného soudního poplatku a dále soudního poplatku za podané dovolání ve výši 3 500 Kč pro činí celkové náklady řízení žalobkyně částku 254 574 Kč (192 600 + 5 400 + 41 580 + 1 494 + 10 000 + 3 500). Platební místo bylo určeno dle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho stejnopisu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na exekuci.

Tábor 8. října 2021

Mgr. Jiří Vaněk
předseda senátu

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. března 2022.